

0410

PL ISSN 0271-9016

Mr Indeksu 3064

K

8

stron

26-IV-1945

MIERZUCHOWIE

SKANDINAWIA

Kurier

szczeciński

1985. 02. 13, ŚRODA

Nr 31 (12 170)

Rok założenia 1945

Nakład: 85 000 egz.

Cena 5 zł

Wszelchnia PAN zaprasza

Najnowsze osiągnięcia nauki polskiej

NAJNOWSZYM osiągnięciem nauki polskiej poświęcony będzie kolejny cykl wykładów (II semestr) Wszelchni Polskiej Akademii Nauk, Oddziału PAN w Gdańsku i Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego. Frapujące tematy, znakomicie wykładowe — to dostateczny powód aby zarezerwować sobie czas w dniach, kiedy Wszelchnia ca otwiera podwoje. Oto szczegółowy terminarz nowego cyklu:

15 lutego, Zamek — „Naród, świadomość narodowa, państwo”, prof. Marian Orzechowski,
1 marca, Zamek — „Przyczyny upadku Polski ślacheckiej”, prof. Jarosław Maciejewski,
8 marca, siedziba Oddz. PAN, ul. Waryńskiego 17 — „Ikonostera XIX wieku”, czł. koresp. PAN Jan Białostocki.

(Dokończenie na str. 2)

Nowe technologie — faktem

Przyszłość drobnicy w szczecińskim porcie

OSTATNIE ważne inwestycje eksploatacyjne w dziedzinie drobnicy (nabrzeża, magazyny) portu szczecińskiego otrzymał w 1965 r. Od 1965 r. poza wyposażeniem rejonu w akolity tasztowni w żurawie i sprzęt zmechanizowany nie otrzymał żadnych nowych zdolności przeładunkowych przystosowanych do występujących w połowie lat 60. a nawet wcześniej, nowych trendów w przeładunkach drobnicy. Nawet ta drobna konwencjonalna przeładunkowa aktualnie zmienia się. Oprócz oczywistych wymagań co do zwiększenia szybkości obsługi, podniesienia jakości obsługi, charakteryzuje się ona przede wszystkim przechodzeniem na jednolitosci ładunkowe i co ważne, przechodzeniem na jednolitosci ładunkowe znacznie cięższe od tych, do których dotychczas byli przyzwyczajeni. Ślad też

Irackie myśliwce zaatakowały i trafiły kolejny statek

BEJRUT PAP. Myśliwce irackie zaatakowały i trafiły we wtorek po południu „wazny obiekt morski” w Zatoce Perskiej, w pobliżu irańskiego portu przeładunku ropy na wyspie Charg. O powyższym po informował we wtorek wieczorem rzecznik armii irackiej. Mianem obiektu morskiego określono się zaawizować statki.

Trzeci dzień pobytu W. Jaruzelskiego w Indiach

Dziś wizyta w Madrasie

DZIS, w trzecim dniu wizyty oficjalnej w Indiach, prezes Rady Ministrów PRL, gen. armii Wojciech Jaruzelski opuścił Delhi, udając się w podróż po kraju. Jej pierwszy etap prowadzi do Madrasu, miasta położonego w południowej części kraju, a następnie do Bombaju, skąd W. Jaruzelski odleci do Polski.

SPRAWOZDAWCY PAP relacjonują: Godzina 9.25. Do pałacu prezydenckiego Rashtrapati Bhawan, gdzie znajduje się rezydencja oddana do użytku szefa rządu polskiego w czasie pobytu w Delhi, przybywa premier Indii Rajiv Gandhi, by odprawić gościa polskiego na lotnisko.

Obaj szefowie rządów udają się tam w jednym samolocie. I znowu, podobnie jak przy powitaniu, cała trasa udekorowana jest polskimi flagami narodowymi. Widac także transparenty głoszące przyjaźń polsko-indyjską, a także portrety gen. Jaruzelskiego.

ROZPOCZYNA SIĘ uroczysta ceremonia pożegnania. Do premiera W. Jaruzelskiego podchodzi członkowie rządu indyjskiego oraz korpusty dyplomatyczne, wymieniając uściski dłoni. Premier żegna się z Polonią delhijską, po czym idzie w kierunku podium ustawionego przed pawilonem lotniska, przeznaczonego dla gości honorowych. Orkiestra wojskowa gra hymn państwowy Polski i Indii, Kompania honorowa, złożona z oddziałów trzech rodzajów wojsk, prezentuje broń. Gen. Jaruzelski przechodzi przed jej frontem, po czym kieruje się w stronę samolotu.

S. Olszowski złoży wizytę w Algierii

WARSZAWA PAP. W drugiej połowie lutego br. członek Biura Politycznego KC PZPR, minister spraw zagranicznych PRL Stefan Olszowski złoży oficjalną wizytę w Algierskiej Republice Ludowo-Demokratycznej.

Pościg za „Zdziśkiem trwa (2)

Kariera włamywacza

(Ciąg dalszy z wczorajszego „Kuriera”)

ZDZISŁAW NAJMRÓDZKI w wieku lat 23 miał już na swoim koncie czynną napaść na funkcjonariusza MO, próbę nielegalnego przekroczenia dwóch granic państwowych, dwie ucieczki z konwoju, eskortującego go do aresztu śledczego oraz kilkanaście włamań do sklepów futrzarskich i „Pewexów” na terenie całego Górnego Śląska.

Nie działał już w pojedynkę. Zorganizował pięcioosobową grupę włamywaczy, w której skład wchodził osiemnastoletni chłopcy,

zbiegowia z aresztów i obituralnic zakładów poprawczych. W ramach tej grupy, włamań dokonywano w tzw. „zespołach” dwu-, trzyosobowych. Nabywcami atrakcyjnych towarów byli zawodowi poserzy.

W tym czasie „Zdziśki” postanowił ułożyć sobie życie rodzinne. W Gliwicach poznał dziewczynę z porządnego, mieszczańskiego domu i najspokojniej złożył dokumenty w tamtejszym USC. Kandydatom na małżonków nie sprawdził się w Polsce przeszłość w archiwach milicyjnych, więc Najmrodzki po ślubie pod

Plenum KM PZPR w Szczecinie

Zatwierdzenie materiałów na Konferencję Sprawozdawczą

NA kolejnym, dziewiątym w obecnej kadencji posiedzeniu zebrał się wczoraj członkowie plenum Komitetu Miejskiego PZPR w Szczecinie. Porządek dnia przewidywał zatwierdzenie materiałów na Miejską Konferencję Sprawozdawczą, która — zgodnie ze statutem — powinna się odbyć w połowie kadencji. Konferencja zamyka jednocześnie kampanię sprawozdawczą, która obecnie w OOP/PPOP/KZ Szczecina zbliża się do końca — jej całkowite zakończenie na tym szczeblu nastąpi 15 bm. Jak wynika z przebiegu dotychczas odbytych zebrań, średnia frekwencja w Nowo Podstawowych Organizacjach

Partyjnych, do 77 proc. w Oddziałowych Organizacjach Partyjnych.

— Główny cel kampanii sprawozdawczej — powiedział we wprowadzeniu do głównego tematu plenum, prowadzący obrady I sekretarz KM PZPR Andrzej Speczyński — to ocena stopnia realizacji uchwał IX Zjazdu, uchwał własnych i instancji wyższego szczebla. Jest nim także rzetelna i obiektywna ocena stanu własnej OOP/POP. (Dokończenie na str. 2)

W Gdyni

Obchody 65 rocznicy zaślubin Polski z morzem

Gdańsk PAP. Przed 65 laty w niewielkim mieście portowym, jakim była wówczas Gdynia, dokonał symbolicznych zaślubin polnicza polskiego z morzem. Z tej okazji, 12 bm. pod Pomnikiem Morza w Gdyni odbyła się podniosła uroczystość. Udział w niej wzięły delegacje PRON, załóg zakładów pracy i szkół gdańskich oraz przedstawiciele władz wojewódzkich i miejskich. Minuta ciszy uczono pamięci zaginionych marynarzy. Pod pomnikiem ludzi morza, z udziałem Kompanii Honorowej Marynarki Wojennej, złożono wieńce i wianki kwiatów. Tęgo samego dnia wianki kwiatów złożono również pod pomnikiem Stefana Żeromskiego.

Minister Urban w „Interpresie”

Po procesie w Toruniu Kto szkodzi Kościołowi

JAK ZWYKLE we wtorek 12 bm. w centrum prasowym „Interpresu” spotkał się z dziennikarzami zagranicznymi i krajowymi minister Jerzy Urban. Od początku konferencji rzecznik rządu odpowiadał na stawiane pytania. Było ich sporo — nie więc dziwnego, że konferencja trwała tym razem godzinę i 19 minut. Szczególnie zainteresowanie dziennikarzy, zresztą podobnie jak podczas poprzednich spotkań, wzbudził proces w Toruniu.

PRZEDSTAWICIELE Reutera oraz amerykańskiej prasy polonijnej żywo interesowali się efektami przeglądu kadry i zmian organizacyjnych w resorcie spraw wewnętrznych. Minister Urban kilkakrotnie podkreślał, że ze zrozumiałych względów nie będzie podawał szczegółów tej akcji. Powiedział natomiast, że gen. Zenon

(Dokończenie na str. 3)

Dziś w Rzeszowie minus 31 st. C.

W Szczecinie „tylko” — 17 st.

POŁUDNIOWO-ZACHODNIA cyrkulacja, która ma nam przynieść ocieplenie na razie nie nadchodzi.

Dziś rano rozmawialiśmy z dyżurnym synoptykiem Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej w Warszawie, który podał najniższe temperatury za notowaną dzisiejszej nocy.

Najniższej było w Rzeszowie — minus 31 st. C, w Zamościu — 29 st. w Kielcach — 23 st. 23 st. mrozu zanotowano w Poznaniu, a w Warszawie 20 st. poniżej zera.

Przy tych temperaturach „nasze”, szczecińskie zimno wypada „bladą”, gdyż dzisiejszej nocy było minus 18,6 st. C.

Od mrozu pękła szyna

Wykolejenie się pociągu Gdynia — Warszawa

GDAŃSK PAP. 12 bm. o godzinie 1.40 w nocy na szlaku Mikolajki Pomorskie — Prabuty z powodu pęknięcia i znacznego rozszerzenia szyny — co było wynikiem panujących obecnie silnych mrozów — wykoleiło się 8 ostatnich wagonów pociągu osobowego nr 812, relacji Gdynia Główna — Warszawa Zachodnia. Wypadek na szczęście nie spowodował ofiar w ludziach. Nastąpiło natomiast spore uszkodzenie nawierzchni torowej na długości ok. 200 m.

Fiasco kolejnej prowokacji

„Ochotnik” do uwięzienia

OKAZUJE SIĘ, że największym marzeniem Seweryna Blumszajna było znalezienie się po powrocie do Polski... w więzieniu. Tak to przynajmniej wynika z wywiadu jakiego udzielił on „Wolnej Europie” gdy znalazł się powtórnie w Paryżu po niezdanym wyskoku do Warszawy. Oto odnośny fragment rozmowy na ten temat odbyły przed mikrofonami RWE. Pytanie: „Rozumiem, że w tej chwili wolności, gdy znalazł się w więzieniu na Rakowieckiej niż w Paryżu”. Odpowiedź: „Tak, to był mój świadomy wybór. W tym sensie oni odnieśli jakieś zwycięstwo”. Proszę przy tym zwrócić uwagę, jak pytający sugeruje niedowzmaczanie co powi-

(Dokończenie na str. 3)

17 85

Po zatonięciu m/s „Busko Zdrój”

Wpływają wpłaty na specjalne konto pomocy

Relacja radiooficera z „Ziemi Bydgoskiej”

GDANSK PAP. Poprawia się stan zdrowia radioficera Ryszarda Ziemińskiego, który jako jedyny, zdołał się uratować w katastrofie „Buska Zdroju”.

CZUJE SIĘ on już znacznie lepiej; opuścił 12 bm. klinikę i został przewieziony do Kilonii, skąd pierwszym polskim statkiem w najbliższych dniach powróci do kraju.

Jak informuje przedstawiciel FLOW w Hamburgu Wacław Ossowski, chociaż akcja ratunkowa została już zakończona, to jednakże w dalszym ciągu prowadzona jest obserwacja miejsca, gdzie zatonoł „Busko Zdrój”. Zaden jednak z przepływających tam dotychczas statków nie zameldował o odnalezieniu kokociłówek. Wrak drobniejszego PLO, zalega na głębokości ok. 40 m i ze względu na to, że jest przeszkodą na głównym szlaku żegludowym Morza Północnego, przypuszczalnie niebawem zostanie usunięty przez duńskie służby morskie.

Na uruchomienie przez PLO konta na rzecz rodzin zaginionych marynarzy z m/s „Busko Zdrój” nadchodzą już pierwsze wpłaty. Sumy po 250 tys. zł

wpłynęły m. in. od Związku Zawodowego Pracowników PLO oraz od Federacji Związków Zawodowych Marynarzy i Rybaków Dalekomorskich. Ta ostatnia wystosowała apel, aby w ślad za nią poszły inne związki zawodowe wchodzące w skład federacji.

JAK WIADOMO w akcji ratowniczej m/s „Busko Zdrój” uczestniczył statek PZM „Ziemia Bydgoska”. Z relacji radioficera tego statku Macieja Psutego wynika, że „Ziemia Bydgoska” odebrała 8 bm. o godzinie 20.05 (czasu lokalnego) sygnał o wzywaniu pomocy przez jakiś statek. Był to krótki kontakt radiowy, tak, że nie udało się ustalić żadnych konkretnych danych. Dopiero w 3 minuty później rozpoczęła prace nadajnik automatyczny, wysyłając w eter sygnały SOS z zagrożonego statku. Nadajnik jednak nie było możliwości ustalenia jego pozycji.

Na rozkaz w 5 minut później odezwała się stacja brzegowa RFN uścisłająca pozycję tonącego statku oraz wzywająca wszystkie jednostki znajdujące się w pobliżu do wzięcia udziału w akcji ratunkowej. „Ziemia Bydgoska” obrala kurs na rejon katastrofy. Po godzinie 20.10 godzinie dostrzeżono światło na wodzie. Po dopłynięciu

okazało się, że była to lampka sygnalizacyjna z młotem falami tratw ratunkowej. Mimo bardzo trudnych warunków atmosferycznych cała załoga „Ziemi Bydgoskiej” była w pełnym pogotowiu na pokładzie. Zdołano lewą burzę ustawić się do tratwy. Rozbitkowi (był to jak wiadomo radioficier z „Buska Zdroju”) usiłowano podać tzw. rzutki. Niestety nie udało się to, a fale odrzuciły tratwę. Ponownie podjęcie do niej było niemożliwe.

W tej sytuacji kapitan statku Julian Polak poinformował uczestniczący w poszukiwaniach śmigłowiec o dotychczasowej akcji, podając pozycję odnalezionego tratwy. Gdy nad rozbitkiem pojawił się helikopter, świadkami refleksyjnym ze statku wskazywano targana falami tratwę. Cały czas w naleciu obserwowano próbę wciągnięcia ocalałego marynarza na pokład śmigłowca zakończoną powodzeniem.

Po wypadku w kopalni

„Niwka-Modrzejów”

Poszkodowani ratownicy pod troskliwą opieką

KATOWICE PAP. Ratownicy poszkodowani w wypadku jaki 11 bm. miał miejsce w kopalni „Niwka-Modrzejów” w Sosnowcu przebywają pod troskliwą, wszechstronną opieką lekarzy specjalistów i personelu medycznego. Jeden z 21 pacjentów-górników, po udzieleniu pierwszej pomocy w szpitalu w Sosnowcu powrócił do domu. Z 10 ratowników pozostałych pod ścisłym nadzorem lekarzom, 13 bm. ośmiemnastu przebywało nadal w ośrodku leczenia oparzeń w Zespole Opiek Zdrowotnej w Siemianowicach Śląskich. Dwóch ratowników jest w stanie ciężkiej; ulegli szczególnie silnym poparzeniom i omdleniu obrażenia dróg oddechowych, dwóch ratowników pozostało w szpitalach miejskich w Sosnowcu.

tam najważniejsze problemy własnego środowiska, które w dziedzinie handlu i usług stanowi istotne uzupełnienie sieci placówek społecznych.

Poruszy tam również kwestie istotne dla społeczeństwa całego województwa. Należy do nich m. in. brak placówek gastronomicznych i rolno-spożywczych szczególnie w pasie nadmorskim, odczuwalny najbardziej po sezonie turystycznym. J. Pepliński jest zdania, że należy jak najszybciej opracować plan rozwoju tego rodzaju usług i konsekwentnie go realizować.

Wśród wielu ważnych dla miasta spraw J. Pepliński wymienia obrosły już legendą projekt budowy ziemniaczarki, która pozwoliłaby zmniejszyć straty ziemniaków i warzyw z 40 do 5 proc.

(Jacz)

Najnowsze osiągnięcia nauki polskiej

(Dokończenie ze str. 1)

22 marca, Oddz. PAN — „Rozmiana prądu i jego wykładnia”, czł. koresp. PAN Jerzy Wróblewski.
13 kwietnia, Oddz. PAN — „Miejsce Polski w Europie w XVI wieku”, prof. Andrzej Wyczański.
15 kwietnia, Zamek — „Aktualne problemy gospodarki morskiej”, dr Jerzy Kozłowski.
20 kwietnia, Oddz. PAN — „Współczesne problemy hydromechaniki okrętowej”, czł. koresp. PAN Lech Kobyluski.
3 maja, Oddz. PAN — „Problemy integracji populacji ludzkiej Szwecji”, prof. Ryszard Wołoski.
10 maja, Oddz. PAN — „Polska flota handlowa w 40-lecie”,
17 maja, Oddz. PAN — „Problemy gospodarki surowcami mineralnymi w Polsce”, prof. Roman Ney.
24 maja, Oddz. PAN — „Rozwój efektywności, osobowości”, prof. Kazimierz Obuchowski.
31 maja, Oddz. PAN — „Współczesne kierunki badań romantyzmu”.

Wszystkie wykłady odbywają się w piątki o godz. 18.

Zatwierdzenie materiałów na Konferencję Sprawozdawczą

(Dokończenie ze str. 1)

jej kondycji ideowej i organizacyjnej. W szczególności wnikliwie oceniano wywiązywanie się każdego członka i kandydata partii ze statutowych obowiązków — z uczestnictwa w zebraniach, realizacji indywidualnych zadań oraz aktywności zawodowej i społecznej. Ważnym głosem była ocena pozycji i roli organizacji partyjnej w zakładzie pracy i środowisku. Krytycznie oceniono strukturę i rozmieszczenie członków PZPR w środowisku pracowniczym oraz aktywność organizacji i poszczególnych jej członków w pozyskiwaniu i przyjmowaniu w szeregi partii kandydatów, szczególnie tych wywodzących się ze środowiska robotniczego.

Organizacje partyjne w trakcie zebrania i konferencji sprawozdawczych, omawiały także ważne polityczne zadania czekające całą partię w 1985 roku, a wśród nich wybory do Sejmu PRL, debatę nad 5-letnim planem społeczno-gospodarczego rozwoju kraju oraz perspektywicznym programem PZPR.

W DYSKUSJI nad przedstawionymi członkom plenum materiałami podkreślono ich rzetelną redakcję, uwzględniającą wszelkie problemy jakie znajdowały się w polu widzenia miejskiej instancji w okresie od Konferencji Sprawozdawczej-Wyborczej (7 stycznia 1984 r.).

Wnikliwa, obiektywna, a jednocześnie krytyczna analiza tych dokumentów, pozwala stwierdzić, że Komitet Miejski zajmował się w swej pracy najbardziej aktualnymi tematami z zakresu spraw wewnętrznych partyjnych, ideologicznych oraz społeczno-gospodarczych. W tej pracy przestrzegano zasady, że siła partii i jej poszczególnych ogniw nie zależy od ilości poświadczonych uchwał, a od konsekwentnego ich wdrażania, od umiejętności realizacji przyjętych programów.

Plenum w głosowaniu jawnym przyjęło sprawozdanie o

pracy KM, MKR i MKKP wraz z załącznikami — oceną realizacji uchwał i wniosków z II Miejskiej Konferencji Sprawozdawczej-Wyborczej, oceną realizacji uchwał plenarnych oraz uchwał, ustaleń i stanowisk Egzekutywy KM za 1984 r. Postrawiono odbyć Konferencję Sprawozdawczą w sobotę, 2 marca br.

Nowy numer

„Morza i Ziemi”

Świński kant

WSZYSTKO zaczęło się od dwóch identycznych kolekcji w uchu bujała, a skończyło, aktem oskarżenia, w którym prokurator zarzuca sporą grupie osób znaczne nadużycia popełnione w trakcie skupu żywności. Dwójka oskarżonych, działając wspólnie, zawiązała ponad 100 tuczników o 5 tyś. kilogramów. Starczyło tego na pełne pokrycie przydziałów kartkowych dla 1500 osób w ciągu miesiąca. Mechanizm kantu i zawiązywania bezradności organów kontrolnych ujawnia raport „Gdzie ginie mięso”, który otwiera najnowszy numer tygodnika „Morze i Ziemia”.

Opinia publiczna Polski wstrząsnęła wiadomością o tym, że kat Oświęcimia dr. Josef Mengele korzystał po wojnie z pomocy wydławi amerykańskiego. Jego sylwetkę przypomniała wyjątki z książki dr. Mikłosa Nyssla, byłego więźnia obozu w Oświęcimiu, który jako więzień pełnił funkcję lekarza krematorium i wypełniał niezliczoną ilość protokołów lekarskich i sądowych z sekcji zwłok. Między innymi z tych, które dostarczał dr. Mengele, „Pracownia doktora Mengele” przypomina te książki.

Z dramatem „Buska Zdroju” korespondent relacji o tragicznej chwiliach m/s „Koronowa” — reportaż „Trzy godziny grozy” z cyklu „Piława morski”. Wypadek zdarzył się 17 marca 1978 roku podczas silnego sztormu na południowym Bałtyku. „Meska umowa” natomiast to opowieść o niezwykłym małżeństwie, w którym jedna ze stron oferuje miłość i pieniądze, a druga — egoizm. Warto także polecić „Sylwestrowego taksówkarza”, utrzymany w stylowym tonie relacje przyzwoitego młodego motocyklisty, który „dorał” sobie nielegalnymi przewoźnikami pasażerów.

Kariera

(Ciąg dalszy ze str. 1)

własnym nazwiskiem został zameldowany na pobyt stały w mieszkaniu teściów. Przed żoną nie mógł ukryć swojego faktycznego źródła zarobkowania, postanowił zatem uczynić ją swoją współżoną. Stosował metodę „kija i marchewki”. Kupował prezenty, a równocześnie straszył, a nawet karcił cięśnięciem. Melodą nawet „Zdzisław” okazała się skuteczna. „Zdzisław” bez oporów rozwodził żonę po melonach, a gdy zachodziła taka potrzeba, sławła „na czujkę” w czasie wlamania. Najmłodszym powodziło się już całkiem nieźle.

Za pieniądze, uzyskane z kradzieży, „Zdzisław” najpewniej nie ganił kupił samochod. Włosny śródek lokacji był mu zresztą niezbędny. W rejonie miejscowości Kąskie (woj. radomskie) wynajął lokal na magazyn „futor” i „pewexowskich” fantów. Co ciekawie, Najmłodzi ukochali tylko szkołę podstawową i nigdy nie miał prawa jazdy. Nie ukończył żadnego kursu, nie znalazł się na mechanice, ale według zgodnej oceny ekspertów, był (i jest) kierowcą doskonałym. W ogóle — na swój sposób — to genialny samouk.

Błędem pierwszej bandy „Zdzisław” było to, że dokonywano wlamania na niewielkim terenie, ciągle w tych samych paru śląskich miastach.

W początkach roku 1980 banda

wpada. Oboje małżonkowie Najmłodzy trafiają do aresztu, „Zdzisław” ma odpowiadać przed prawem za wszystkie swoje dawne grzeszki. W lipcu tego roku w gliwickim sądzie odbywa się rozprawa. W pewnym momencie sądzę zacząć przerwać. Najmłodzi zostaje oskarżony w zamkniętym pomieszczeniu. Kiedy po godzinie kamień milczyjący otwiera drzwi tego głośniejszego aresztu, w środku nie ma nikogo. Z „Zdzisławem” również zniknęli.

Okazało się, że ucieczka „Zdzisław” została znakomicie przygotowana. Nieznani osobnicy wcześniej przepłiwali krak, po czym umocowali je we framuzie okiennej przy pomocy plastra. Na zewnętrznej ścianie gmachu została wżół młotem mocnego sznura. Najmłodzi po tym sznurze, z wysokości drugiego piętra, zsunęli się prosto do oczekującego go samochodu. Jak ujawniono w śledztwie w tej z kolei sprawie, warianty ucieczki „Zdzisław” były dwa. Budynku sądu (wariant zastępczy) sąsiadował przez ścianę z technikum. Siedząc na ławie oskarżonych, Najmłodzi i spółka opar ci byli o kotarę, za którą były drzwi, niby zabite, bez klamki, ale prowadzące do opustoszałego w miesiącu wakacyjnym technikum. Gdyby zawiódł „numer z kratą”, „Zdzisław” miał próbować ucieczki wprost z ławy oskarżonych. Co ciekawie, i taka ucieczka mogła się udać. Wykazał to eksperyment śledczy. Wspólnicy

Najmłodziego przygotowali bowiem dla posługi różne przeszkody w zagrożonym technikum. Zatem niewiele brakowało, żeby „Zdzisław” uciekł składowi sądowniemu, prokuratorowi i pilnującym milicjantom dosłownie z ławy oskarżonych.

Proces się odbył. Zna Najmłodziego skazano została na dwa lata pozbawienia wolności. Taki był finał jej małżeństwa z „Zdzisławem”.

Po brawurowej ucieczce z sądu w Gliwicach, Zdzisław Najmłodzi (ma już lat 25) postanawia zrobić sobie dłuższe wakacje. Wyjeżdża do Warszawy, aby nawiązać kontakty ze, stołecznym środowiskiem przestępczym. Przez pewien czas mieszka w Julinku, w szkole cyrkowej, mającej się różnych mało istotnych prac technicznych. Pozostaje jednak wierny swoim zaśladom, by nie podjąć stałego zatrudnienia.

Dostatecznie silny i wypoczęty postanawia wrócić do Gliwic, dołączyć w międzyczasie sprowadzić rodzic i bracia. Na podstawie warunkowego zwolnienia o puszcza więzienie żona „Zdzisław”. Przedtem jednak, jeszcze w zakładzie karnym, formalnie przeprowadza rozwód.

Najmłodzi na nowo kompletnie swoją drużynę wlamawczy. Występuje się jednak starych błędów. Po dawnemu okrada sklepy eksperyment śledczy. Wspólnicy

Przed Wojewódzkim Zjazdem SD

JUTRO, 14 bm. odbędzie się Wojewódzki Zjazd Stronnictwa Demokratycznego, który zgromadzi na sali obrad 151 delegatów reprezentujących różne dziedziny życia społeczno-gospodarczego. Jednym z nich jest Józef Pepliński, prezes Zarządu Wojewódzkiego Zrzeszenia Prywatnego Handlu i Usług.

Jako członek stronnictwa ma jacy za sobą 12-letni staż partyjny aktywnie uczestniczący w życiu miasta i województwa. Jest m. in. radnym WRN oraz członkiem Rady Drobnej Wytwórczości przy Urzędzie Wojewódzkim. Działa również w Komisji Handlu i Usług Drobnej Wytwórczości i Ochrony Konsumenta. Miejskańcy Stołeczna znają go jako przedsiębiorcę, walczącego o sprawy dzielnicy przewodniczącego Komitetu Obwodowego Samorządu Mieszkańców. Najwięcej jednak zrobił dla dzieci kalekich z Polic, którym od 14 lat organizuje akcje „O uśmiech dziecka”. Jemu to właśnie zawdzięczamy, że akcja ta, która inspirowała obecnie taksówkarzy z innych rejonów kraju, jest prowadzona regularnie i z coraz większym rozmachem.

Na Wojewódzkim Zjeździe SD Józef Pepliński delegowany został przez koleżanów przywódcę prywatnego handlu i usług. Przedstawi

Działacz ze Stołeczna

Wizyta w Madrasie

(Dokończenie ze str. 1)
prezidentem delegacji indyjskiej podczas rozmów plenarnych i odprowadza go do stopni samolotu. Je szcze chwila serdecznej rozmowy, wymiana serdecznych uścisków dłoni. Premier Jaruzelski zajmuje miejsce w samolocie indyjskiej siły po-

wietrznych Boeing 737, który kieruje się na start i odlatuje do Madrasu.
JAK już informowaliśmy wczoraj w południe Wojciech Jaruzelski złożył wizytę wiceprezydentowi Indii, Ramaswamiemu Venkataramanowi.

Wkrótce potem prezydent Indii Zail Singh podejmował w swym pałacu śniadaniem szefa rządu polskiego.

12 km. odbyło się drugie spotkanie premierów Wojciecha Jaruzelskiego i Rajaa Gandhiego. Dokonano podsumowania dotychczasowych rozmów, przeprowadzonych przez obu przywódców oraz na sesji plenarnej pod przewodnictwem ministra spraw zagranicznych S. Olszowskiego i ministra finansów Indii V. P. Sinha.

W trakcie spotkania prezes Rady Ministrów PRL przekazał premierowi Indii pismo rządu PRL, skierowane oficjalnie do rządu Indii o klaryfikację, uchwaloną w Delhi, 28 stycznia br., przez przywódców sekcji państw.

W swojej odpowiedzi rząd PRL wyraża poparcie dla zawartej w deklaracji inicjatywnej podjęcia konkretnych działań na rzecz rozwoju jądrowego i niedopuszczenia do militarystyki kosmosu oraz zgłasza gotowość współdziałania w jej realizacji.

Stanowisko Polski przyjęte zostało z uznaniem i zadowoleniem. Po południu w gmachu Vignan Bhavan, wielkiego centrum konferencyjnego międzynarodowych w Delhi odbyła się konferencja prasowa premiera Jaruzelskiego. Wzięło w niej udział ponad 500 przedstawicieli prasy, radia i telewizji.

ZAGRANICZNE środki masowego przekazu obszernie relacjonują przebieg wizyty Wojciecha Jaruzelskiego w Indiach. Nadal podkreśla się, że jest to pierwsza podróż przywódcy polskiego do kraju spoza Układu Warszawskiego. Agencje informacyjne i prasa omawiają poniedziałkowe wystąpienia premierów Polski i Indii. Odnawia się apel Wojciecha Jaruzelskiego i Rajaa Gandhiego w sprawie zahamowania wyścigu zbrojeń nuklearnych.

Uraguj
Rząd cywilny

MONTEVIDEO P.A.P. Po jedenaście latrach rządów wojskowych, w Urugwaju nastąpiło we wtorek przekazanie władzy w ręce polityków cywilnych. Rada Państwa mianowała tego dnia Rafaela Adiego tymczasowym prezydentem państwa. 1 marca br. władzę przejął prezydent w Urugwaju objęcie wybrany w niedawnych wyborach powszechnych, Julio Sanguinetti.

Indyjski dziennik „Times of India” zamieścił obszerny wywiad, udzielony gazecie przez Wojciecha Jaruzelskiego. Tekst wywiadu publikuje prasa poranna.

W Swinoujściu

Pogoń – Zagłębie 4:2

W SWINUJŚCIU rozegrany został mecz piłkarski Pogoń Szczecin – Zagłębie Sosnowiec. Spotkanie zakończyło się zwycięstwem Pogoń 4:2 (1:1). Bramki dla Pogoń zdobyli: Kazimierz Sokółowski w 40 min., Dariusz Krupa w 60 min., Adam Kęsy w 65 min. i Marek Lesiak w 80 min., a dla Zagłębia Dariusz Klamra – 2 (w 29 i 47 min.).

Kalejdoskop

ENERGETYCY
PŁYNNI BRDA
NA BRDZIE odbył się XIX Ogólnopolski Zimowy Spływ Kajakowy Energetyków w dniach 8–11 bm. Na trasie Myślow – Pila – Miła wystartowało 70 osób. W czasie imprezy temperatura wynosiła do minus 18, a w nocy minus 24 stopnie.

W ogólnej punktacji zwyciężyli Zakłady Wykonawstwa Sieci Elektrycznej z Łodzi przed Elektromon Bydgoszcz i Wiramli Szczecin.

D. BULKOWSKA
PIERWSZA W PRADZE
DANUTA BULKOWSKA zajęła pierwsze miejsce w skoku wżwóz podczas międzynarodowego halowego mitingu w Pradze. Polka uzyskała rezultat 1,90 m i wyprzedziła reprezentantki CSRS – Janę Brenkowską 1,80 i Daniełę Hvalkovą 1,84.

Z KOLUMBIA
PO RAZ DRUGI
POLSCY piłkarze podczas amerykańskiego tournée rozegrali drugi mecz z Kolumbią. Informację o przekazaniu w rozmowie telefonicznej z Reakcją Sportową P.A.P. przebywający z polskimi piłkarzami rzecznik prasowy GKPFIS, Jerzy Staron. Do meczu dojdzie w czwartek wieczorem w Cali, dokąd nasi piłkarze udają się z Bogoty.

SCHUMACHER – ZOSTAJE
PO długich pertraktacjach Harald Schumacher, bramkarz piłkarskiej reprezentacji RFN, zdecydował się podpisać kontrakt z FC Koeln na dalsze trzy lata.

Kto szkodzi Kościołowi

(Dokończenie ze str. 1)

P. jest nadal zawieszony w pełnieniu obowiązków zawodowych. Jego miejsce zajął nowy dyrektor departamentu IV. Informacja ta nie jest ścisła – dodał rzecznik, bowiem w wyniku reorganizacji jednostkę tę podzielono na dwa różne departamenty. J. Urban dodał, że również pułkownik Leszek W. ze Stołecznego Urzędu Spraw Wewnętrznych został zawieszony w polsce czynnościach służbowych.

Przy okazji pytania dziennikarza z RFN rzecznik prasowy przedstawił informację obrazującą sytuację po zakończeniu procesu w Toruniu. Zgodnie z prawem strony do magać się mogą pismemgo uzasadnienia wyroku. Po otrzymaniu takiego dokumentu w ciągu 14 dni złożyć mogą wnioski o rewizję wyroku. Do chwili obecnej uzasadnienia wyroku domagali się: 9 bm. oskarżony Piotrowski, tego samego dnia jego obrońca, 11 bm. obrońca oskarżonego Pietruski.

PRZEDSTAWICIEL PA „Interpress” poprosił o skomentowanie wielu artykułów publikowanych w prasie zachodniej spekulujących na temat rzekomego zastrzeżenia kursu władz polskich wobec Kościoła katolickiego.

Minister Urban kategorycznie stwierdził, że nie ma żadnych ataków władz wobec Kościoła. W prasie zachodniej pojawiają się twierdzenia, jakoby w polskich śródkach masowego przekazu prowadzona była kampania antykościelna. W taki sposób nazwane są rzadkie zresztą publikacje wyrażające oburzenie w stosunku do politycznej ofensywy grupy księży jak np. artykuł mówiący o potrzebie bardziej skutecznego chroneńia uczuć ludzi niewierzących.

Następnie rzecznik prasowy przedstawił 10 przykładów pomówień wygłaszanych przez niektórych księży atakujących ustrój i siły polityczne kierujące krajem. „Jeden z biskupów pomocniczych powiedział 3 bm., że w Polsce – stwierdził J. Urban – znajdują się, cytując, obcy gorsze niż te, które istnieły w Oświęcimiu i Treblince”. 25 stycznia u św. Stanisława Kostki na Zoliborzu w Warszawie ks. Małkowski mówił, że Kościół jest oskarżony, a oskarżają go przedstawiciele systemu, który nie tylko współpracował z

gestapo, ale posługuje się metodami gestapo. Dalej powiedział: „Pierwsze były osiągnięcia komunistycznych morderców zanim gestapo w ogóle powstało”. Pomówienia te zawierały były w wygłoszonych tzw. intencjach modlitw nych i podkreślano publicznie, że są one całkowicie apolityczne”. I jeszcze jeden przykład: „29 stycznia u św. Stanisława Kostki w Warszawie ksiądz w kazaniu mówił: „Władza komunistyczna w Polsce specjalnie szkolił oprawców i morderców. Dziś na procesie oprawców z MSW pan prokurator domagał się śmiesznie niskich wyroków”. W ten sposób kazał – komentował prokurator – zgadzać kary śmierci i najwęższych kar więzienia. Czy chciałby, żeby ludzi w Polsce znowu ewoluowało albo palono na stosach, jak to powodowały sądy kościelne w czasach kontroreformacji”.

W dalszej części rozszerzając ten temat minister Urban powiedział, że w Polsce jest obecnie 21 tys. księży, z których ani 10 proc., ani nawet 1 proc. nie należy do grupy rozpolitykowanych. Niemniej ta właśnie grupa utrzymuje Kościołowi współzależność z państwem socjalistycznym i z tego punktu widzenia bardziej szkodzi Kościołowi, który znajduje bardzo korzystne warunki spełnienia swojej misji – niż ko mukiłwiek innemu.

Marek RYCKOWSKI

„Ochotnik” do uwięzienia

(Dokończenie ze str. 1)

nien odpowiedzieć Blumsztajn.
Mimo tych taktycznych zabiegów nie udało się ukryć obu rozmówcom rozczarowania z całkowitemu fiasko podjętej wspólnie prowokacji. Miała ona na celu postawienie władz polskich w „niezręcznej sytuacji”. Co zrobić z emigracyjnym działaczem byłej „Solidarności”, który podjął desperacką decyzję dołączenia do swoich w kraju?

Autory tej prowokacji liczył, iż Blumsztajn zostanie natychmiast uwięziony. Byłby wreszcie „prawdziwy więzień polityczny komunistycznego reżimu”, a dla zachodnich środków masowego przekazu wyjątkowy szlagier propagandowy. Ale i tym razem nie udało się. Nie aresztowano „desperata”, po prostu odeślano go uprzejmie, acz stanowczo tam, skąd przybył, gdyż posługiwał się nieważnym paszportem.

We wspomnianym wywiadzie, wśród powodów szło zna lazo się jeszcze jedno zdanie w wypowiedzi Blumsztajna, które wario przytoczyć: „No cóż, mogę powiedzieć, że zabrakło nam wyobraźni”. I w tym chyba sedno sprawy. Ludzie „stamtąd” tak oderwali się od realiów życia, że nie potrafili sobie uziystwić, iż Polska moła i będzie istnieć bez ich obecności i udziału.

Jeremi GAŚOWSKI

Gigantyczne zacluzenie Izraela

BEJRUOT P.A.P. Zadłużenie zagraniczne Izraela wzrosło w zeszłym roku o dalsze 2 miliardy dolarów. W ten sposób państwo izraelskie zadłużone jest na 24,5 mld dol., co przy 3 milionach ludności, umieszcza je wśród największych dłużników. Jednocześnie gospodarka Izraela przeżywa głęboki kryzys, który towarzyszy niebywale inflacji.

Minister finansów Iechak Kodal zapowiedział w poniedziałek, że będzie zabiegał o dalszą pomoc zagraniczną. Pomocy tej nieustannie udziela Stany Zjednoczone.

Janusz ATLAS

włamywacza

Na „robotę” wyjeżdża w głąb kraju. Wtedy też zaczyna kraść samochody osobowe. Traktuje je wówczas jeszcze tylko jako środek darmowego transportu. Usiłuje nawiązać kontakt z żoną. W tym celu odwiedza ją w mieszkaniu. Dowiaduje się o tym milicja i zarządza błądki. Odczyni przez grupę operacyjną „Zdzisiek” po prostu... wyskakuje z okna na drugim piętrze. Bez kontuzji. Zmienia klimat. Zapewne to za jego namową matka za pieniądze ze spadku (i chyba z kradzieży?) kupuje gospodarstwo rolne w Wiskikach, czyli niemal dokładnie w miejscu urodzenia wszystkich swoich dzieci.

Sam Najmrodzki postanawia osiedlić się bliżej stolicy. Przyjeżdża do Piastowa. W nowo srodawisko przestępuje wchodzi w ten sposób, że na targach próbuje handlować przedmiotami, zagrabionymi w sklepach „Pewexu”. Wówczas też na długo zmienia sobież ciary. Namawia własnego kuzyna (także przy użyciu siły) do zgubienia dowodu osobistego. Z tego tymczasowym zaświadczeniem na nazwisko Józef Bemacki i z własnym zdjęciem, wyrabia legalny dowód osobisty i pod takim nazwiskiem poznają go wszyscy w okolicy, także kompani od złodziejskiej roboty. Jako Bemacki powoduje wypadek drogowy. Ponieważ sprawa wrażenie nieatrzejnego, sprawa skierowana zostaje do sądu. „Zdzisiek” prawie natychmiast włamywa się do pro-

cowni analiz i niszczy książkę zapisów i wszystkie próbki krwi. Tym samym wybił z opresji wielu kierowców-pijaków. Staje jako Bemacki przed sądem, a ponieważ nie ma dowodu na to, że prowadził auto pod wpływem alkoholu, dostaje wyrok w zawieszeniu. Nikt w Piastowie, Ursusie, Bloniu nie ma wątpliwości, że ten człowiek to Józef Bemacki – przecież miał nawet sprawę w sądzie... „Zdzisiek” jest bardzo surowym heroldem bandy. Swoich współników straszy, kiedy trzeba – bije, grazi im bronią (ma już trzy pistolety). Prawdziwy Józef Bemacki jest przerażony mistyfikacją do której się przyczynił, ale nie sypie kuzyna, bo śmiertelnie się go boi.

Najmrodzkiego coraz bardziej zaczynają interesować kradzieże samochodów, jakie źródło łatwego zarobku. W tym czasie poznaje starszego o 5 lat „inżyniera” – Antoniego Rolanowskiego z Milanówka, rzeczywistego inżyniera-elektronika z wykształcenia, ale z zawodu – włamywacza. Skradzione samochody sprzedają razem na giełdach, zawczasu odpowiadają preparację dokumentów. Z początku stosują metody dość partackie (stemplowanie „dwudziestogroszówka”), aż Rolanowski opracowuje plan włamania do jednego z urzędów gminnych. Kradną stamtąd blankiety dowodów osobistych, suchą pięczęć, nitownice, blankiety do-

dów rejestracyjnych. Następnie dokonują włamania do innego urzędu gminy po to tylko, żeby podstemplować „gotowe” już dokumenty, porzucając przy okazji włamanie do kasy. Dokumenty potrzebne są im do transakcji i legitymowania się milicji na własnym terenie.

Najmrodzki – Bemacki i Rolanowski – inżynier, wraz z grupą pomagających kradną „Polonezy”. Są to bowiem samochody bardzo popularne (czyli niełatwo je odnaleźć milicji, a równocześnie drogie). Kradzieży dokonują w sobotę w nocy, a już następnego ranka ze zmienionymi numerami i fałszywymi dokumentami, wystawiają je na sprzedaż. Jeżdżą po giełdach całego kraju. Wozą ze sobą trzy-cztery auta tego samego koloru i sprzedają jedno po drugim... na to samo nazwisko! Po prostu tak Najmrodzki, ks. Rolanowski i pomagający im w tym interesie Wójcik, mają dowody osobiste, wystawione na jedno i to samo nazwisko, np. „Jan Majewski, zamieszkały w Gdańsku”. Kiedy wiele miesięcy później niektórzy samochody zostały odnalezione, oszukani nabywcy podawali wykluczające się rysopisy „Jana Majewskiego”. Nic dziwnego skoro każdy z nich kupował auto od innego rabusia.

W tym miejscu wtępił pro domo sua. Jesienią 1983 roku z parkingu „Interpressu” przy przy ul. Bagatela w Warszawie banda Najmrodzkiego ukradła nowego, pro-

sto z FSO służbowego „Poloneza” agencji. Odnależony został po trzech miesiącach. Pewien mieszkaniec Radomia dowiedział się na przeglądzie wozu od swojego mechanika, że numery tego „Poloneza” są jakieś podejrzanie. Nabywca sam zgłosił się na milicję. Agencja odzyskała samochód, ale uczciwy radomian stracił na tej transakcji ponad milion złotych...

Najmrodzki staje się człowiekiem bardzo zamożnym. Jeśli w tygodniu banda ukradnie pięć „Polonezów” a w niedziele sprzeda je okazynie – co poniedziałek jest na nowo milionerem. Rabusie rzeczywiście sprzedawali skradzione samochody „okazyjnie”. Jeśli giełdowa cena „Poloneza” utrzymywała się na poziomie 1300 tysięcy oni pozbywali się aut po 1200 tysięcy, były tylko szybko sprzedać i „odskoczyć” w bezpieczne miejsce.

Jednakże „Zdzisiek” nie zrezygnował jeszcze z włamań do „Pewexu”. Usiłuje go zresztą do tego namawiać „inżynier”, który bardziej czuł się włamywaczem niż złodziejem. W Piastowie wynajęli małe mieszkanie bez wygód po to tylko, żeby mieć gdzie magazynować łupy. Tymczasem Najmrodzki – jako Bemacki – postanowił po raz drugi ułożyć sobie życie osobiste. Poznał Ulę, piękną córkę zamożnego rzemieślnika z Ursusa.

(Dokończenie nastąpi)

(Dokończenie ze str. 1)

kilku lat, zmiana „przekroju maszyn” — stwierdza główny technolog ZPS-S Jan Grenke. — Coraz mniej, zresztą ku naszemu wielkiemu zadowoleniu, widzimy w porcie worków. Dla przykładu: ponad 50 proc. ładunków drobnicy w 1978 r. to cement. Bardzo pracochłonny, niewygodny, wymagający znacznej liczby ludzi. Tego cementu obecnie nie ma, natomiast wchodzi do obrotu drobniak klasyczny wymagający znacznej liczby urządzeń bardzo wysoko kwalifikowanego personelu (operatorów sprzętu i ludzi organizujących przeładunki). Poza tym wchodzi drobniak wymagający zupełnie innego podejścia do problemów składowania.

Stosunek powierzchni składowej krytej do otwartej ma się w porcie szczecińskim prawie jak 1:1 na korzyść powierzchni krytej. Ten stosunek 1:1 został w portach nowoczesnych lub modernizujących się od wielu lat zarzucony. Ocenia się więc, że w Szczecinie brakuje przynajmniej raz tyle otwartej powierzchni składowej, by sprostać zapotrzebowaniu, z którym się dziś port spotyka.

Przeładunki drobnicy od pewnego czasu charakteryzuje również wzrost wymagań klientów, którzy chcą w porcie dokonywać czynności ze swym towarem, polegających na pewnego rodzaju uszlachetnianiu — przeworkowaniu, przechowywaniu, doborze długości. Np. występują znaczne ilości stali i zagraniczny klient życzy sobie, by z określonej partii paru tysięcy ton kątowniki ucinąć z każdego 1,5 m. Wymaga to narzędzi, sprzętu i powierzchni składowej. Są to usługi bardzo dobrze płatne, w znacznej części w twardej walucie. A to z kolei pozwala na odzwrotowanie potencjału sprzętu zmechanizowanego, urządzeń, których zakup dokonywano po raz ostatni przed 1984 rokiem w pierwszej połowie lat 70. W tej grupie sprzętu zmechanizowanego port zainwestuje w 1984—85 pół miliona złotych, to jest rząd 5 mln dolarów. Środki te pochodzą z usług, które wykonywane są na rzecz towarów.

Wielkość przeładunków drobnicy w 1984 r. jest porównywalna z przeładunkami 1980 r. Obecnie dysponuje się liczbą pracowników mniejszą o 500 osób, praktycznie o połowę mniej.

— Korzystne z naszego punktu widzenia przechodzenie na obsługę jednostek ładunkowych i spadek obrotów pracochłonnej drobniaki w workach powodują, że przeładunki te możemy w jakiś sposób prowadzić — mówi Jan Grenke. — Nie jesteśmy praktycznie przygotowani do prowadzenia przeładunków w nowoczesnych technologiach, konkretnie przeładunków kontenerów w systemie pionowym.

ro-ra. Ten system przewozów ro-ty się coraz powszechniej nie tylko na bliskich, lecz też i na dalekich trasach. W 1980 r. rozpoczęliśmy obsługę statku „Inowrocław”, który obsługiwał linię do Londynu w relacji Gdynia — Szczecin — Londyn i z powrotem, wykorzystując do tego celu te same place, które postawiliśmy do dyspozycji kontenerów i budując bardzo prozoryczną i bardzo taniej rampę przystosowa-

wocnych technologiach. To co się robi aktualnie odbywa się dużym wysiłkiem współpracujących kontrahentów, dzięki inicjatywie armatorów oraz dlatego, że służby portowe odpowiedzialne za utrzymanie urządzeń, nawierzchni obsługujących statków robią wszystko co w ich mocy. PLO sygnalizują, że w latach 1986—87 wprowadzą statki ro-ra na Zachodnią Afrykę. Zwiększą się więc obroty statkami ro-ra.

gach się kończą. Występuje jednak bardzo istotne zjawisko. Niezależnie od tego czy zaplecze krajowe będzie chętnie czy niechętnie wprowadzając nowoczesne technologie (jednostki ładunkowe, kontenery, pojemniki elastyczne) zostanie do tego zmuszone bądź przez armatorów, którzy obsługą statków jest warunkowana tą postacią, bądź też przez organizację handlu zagranicznego czy kontrahentów zagranicznych, którzy w innej postaci niż w kontenerze, na palecie, w pakiecie lub w pojemniku towaru nie przyjmą. Prawdopodobnie trzeba się liczyć w krótkim czasie z takim zjawiskiem jak miało miejsce przy przeładunku tarczy, która do 1970 r. wędrowała w postaci konwencjonalnej i przeładowywana ją deska po desce, a w ciągu kilku lat została zmechanizowana, spakizowana, ponawia w innej postaci odbiorca zagraniczny tego przyjąć nie chciał.

— Jeżeli chcemy handlować i flota chce zarobić, to musimy przystosować się do tego co się dzieje po drugiej stronie wielkiej wody — stwierdza Jan Grenke. — Jeśli się tego nie zrobi, to ładunki przechwytywane inne porty, inni armatorzy czy inni handlowcy do tego są przygotowani. A nasze zamierzenia, o których możemy z większym lub mniejszym prawdopodobieństwem powiedzieć to tylko zwiększenie powierzchni składowej dla drobniaki (1987 r. — 40 tys. m kw.) na zapleczu nabrzeża Czechosłowackiego, w rejonie gdzie zamierzamy zlokalizować tymczasowo stanowisko ro-ra oraz dokończenie inwestycji na nabrzeżu Polskim, która powinna nam znacznie usprawnić obsługę drobniaki konwencjonalnej. Jest to 500-metrowe nabrzeże wyposażone w żurawie i magazyn. Niezależnie od tego następuje wymiana urządzeń mechanicznych w rejonie drobniaki. Z wyjątkiem ciągników i przyczep praktycznie całe wyposażenie opieramy na dostawach z II obszaru planicznego, gdyż urządzenia, które nam oferuje przemysł krajowy i przemysł krajów socjalistycznych nie sprawdzają się w ciężkich warunkach pracy portu. Nie są przystosowane do przenoszenia tak dużych obciążeń i takiego reżimu pracy.

Notował:
Edward WITUSZYŃSKI

Przyszłość drobnicy

Pierwsze kontenery przeładunkowe w Szczecinie w 1972 roku, kiedy PLO postawiły na linię do Londynu statek „Liwiec”. Wówczas przeładowano 2 tys. ton, czyli 200—250 kontenerów. Najwyższe przeładunki kontenerów osiągnięto w 1978 r.: 162 tys. t, 18 200 TEU. Wykonano to w organizacji, którą do podniesienia rangi tych ładunków, nazwano Tymczasową Bazą Kontenerową. Tymczasowość polegała na tym, że wydzielono organizacyjnie pewną powierzchnię placową i magazynową na nabrzeżu Czechosłowackim do obsługi kontenerów. Niestety nie ma do tego celu odpowiednich urządzeń przeładunkowych, a więc żuraw o udźwigu 40 ton (dla kontenerów 40-stopowych). Kontenery przeładowuje się wykorzystując do tego celu konwencjonalne żurawie 16-tonowe. Dla kontenerów, których ciężar przekracza 16 ton trzeba sprzągać dwa żurawie, co w oczywisty sposób wpływa na szybkość i jakość przeładunku. Jest to metoda niebezpieczna, powolna i odcina podkreślić, wymagająca bardzo wysokich kwalifikacji i chęci pracy ze strony dźwigowców, którzy tymi żurawiami pracują.

— Nasze zdolności przeładunkowe kontenerów w tym przewoźnym terminalu — dorzuca Jan Grenke — oceniamy na 200 tys. ton, to jest 20 tys. TEU. Do tego celu dysponujemy też 2 wozami kontenerowymi, które zakupiliśmy w latach 70, oraz pewną liczbą ciągników siodłowych. Obok przeładunków w relacjach pionowych (lo-to) musimy być przygotowani do obsługi statków do przeładunków drobnicy w no-

Ważnym elementem jest także obsługę tego statku ro-ra. Na początku 1981 roku, ze względu na brak krajowej maszynowej, zawinięcia statku „Inowrocław” do Szczecina zostały zawieszono. Zawieszono również obsługę statku czarterowanego przez PLO na linię fińską. Dopiero obecnie PLO zamierzają uruchomić serwis ro-ra między Szczecinem a portami Finlandii statkiem wielkością zbliżonym do

Dotychczasowe doświadczenia mówią, że 30 proc. ładunków skontenerowanych przechodzi przez port w relacji port — port a nie dom — dom. Oznacza to, że muszą być w Szczecinie formowane lub rozformowywane. Wzrastają wymagania obsługi kontenerów polegające na posiadaniu stanowisk zasilania agregatów chłodniczych, wykonywaniu usługi szybkich remontów

„Inowrocławia”. Port szczeciński nie ma już zdolności do zwiększenia przeładunków drobnicy w takiej postaci jaką przeładowuje teraz, oraz w szerszym zakresie przygotowania do obsługi statków do przeładunków drobnicy w no-

kontenerów itp. Przy zwiększonym wysiłku port szczeciński będzie w stanie obsłużyć jeszcze jeden czy drugi kontenerowiec bądź ro-ra i na tym jego możliwości w nowoczesnych technolo-

Szczecińskie portrety

PIŁA tarczowa niemal obcięła dłoń jednemu ze stolarzy przygotowujących scenę w Swinioujściu na ostatnie występy „Famy”. Młody człowiek miał szczecińskie nieszczęście — natychmiastowa operacja przyszycia dokonana w Szczecinie przez zespół doc. dra Bolesława Nagaya uratowała mu rękę. Nie będzie mógł nią grać na fortepianie, ale może dalej pracować w zawodzie.

Doc. Nagay kierownik I Kliniki Chirurgii Ogólnej PAM przy ul. Lubelskiej ma na swoim koncie wiele operacji z zakresu chirurgii ręki. To od lat specjalizacja jego zespołu; z tego znany jest w kraju, również za granicą. Bolesław Nagay jest przewodniczącym Sekcji Chirurgii Ręki Polskiego Towarzystwa Ortopedycznego i Traumatologicznego. W ubiegłym roku polska sekcja przyjęła została w poczet członków Międzynarodowej Federacji Towarzystw Chirurgii Ręki.

— W OSTATNICH latach mamy na całym świecie ogromny wzrost przypadków urazów rąk zwłaszcza u ludzi młodych — mówi doc. Nagay. — W przypadku cięższych uszkodzeń ręki niezbędna jest od razu interwencja wyspecjalizowanego zespołu chirurgicznego.

Doceniają to największe szczecińskie zakłady pracy, gdzie naprawdę liczy się każda para rąk. Police, Stocznia „Warskiego”

i stocznie remontowe, PZM, Szczecińskie Zakłady Chemiczne, Szczecińska Fabryka Narzędzi. Pomagają nam w miarę swoich możliwości w zakupie za dewizy specjalistycznych narzędzi chirurgicz-

nych, aparaty i leków. Wkrótce zamierzamy podpisać z tymi zakładami umowy o ściślejszej współpracy. Nasi przemysłowi partnerzy dobrze rozumieją znaczenie naszej specjalności chirurgicznej dla ich załóg.

Wystarczy powiedzieć, że w skali kraju roczne straty społecz-

no-ekonomiczne z powodu uszkodzeń rąk wynoszą 14 miliardów zł.

Osobliwością chirurgii ręki jest pozycja, w której lekarz operatora zabiegu dokonuje. Tę opera-

A klinika nasza wykonuje i musi nadal rozwijać chirurgiczne leczenie wola, schorzeń dróg żółciowych, chorób przewodu pokarmowego oraz licznych przypadków urazowych. Absolutnie niezbędne jest w tej sytuacji doposażenie bloków operacyjnych w nowoczesny sprzęt oraz wzmacnianie kadrowe kliniki, zwłaszcza powiększenie personelu pielęgniarskiego i pomocniczego. Opieka pooperacyjna to bardzo ważny czynnik decydujący o temple kuracji. Myślę, że w sytuacji ostrego deficytu łóżek szpitalnych, warto i u nas, wzorem wielu bogatszych krajów, rozważyć możliwość budowy hoteli dla pacjentów, których stan zdrowia pozwala na leczenie ambulatoryjne.

BOLESŁAW NAGAY jest wieloletnim aktywistą Stronnictwa Demokratycznego, przewodniczącym Uczelnianego Komitetu SD na PAM. Stronnictwo brało żywy udział w dyskusji nad reformą naszego lecznictwa. Obecnie w Sejmie opracowuje się projekt ustawy o ochronie zdrowia.

— PROJEKT ustawy konsultowany jest w różnych środowiskach medycznych. W nasze

my. Pozostaje zatem — aby sprostać rosnącemu społecznemu potrzebom — leczyć szybciej, nowoczesniej, skrócić pobyt pacjenta na oddziale.

Uczelnianej organizacji SD przedyskutowaliśmy go, wysuwając kilka istotnych postulatów i propozycji. Dotyczą one metod walki z alkoholizmem, nikotynizmem i narkomanią, odcinając lekarzy od nadmiaru czynności administracyjnych, podkreślenia roli średniego personelu w placówkach medycznych. Postulujemy ponadto, aby objąć odpłatnością niektóre świadczenia lekarskie: pewne zabiegi chirurgii kosmetycznej oraz obsługę szpitalną osób pijanych (u których jedynym schronieniem jest nadmiar alkoholu w organizmie). Proponujemy kodyfikację zakresu uprawnień nielekarzy podejmujących zabiegi lecznicze. Chcemy, aby w ustawie znalazł się odpowiedni punkt gwarantujący opiekę wyznaczonej kulturalną pacjentom szpitali.

SADZIMY ponadto, że samorząd pracowników medycznych aby działać skutecznie, powinien być osobą prawną.

Naszym zdaniem w złym kierunku idzie propozycja karania grzywną lekarzy za prywatne przyjmowanie z zagranicy leków, aparaty i materiałów medycznych. Uważamy, że nie powinno się karać lekarzy za przywóz tych artykułów w ilościach niehandlowych. (taw)

Fot.: Miroslaw Olszewski

Chirurg, który operuje... siedząc

Rozterki w sprawie video

Kultura w kasecie

To, że obraz oddziałuje na człowieka znacznie silniej niż słowo nie jest dziś żadnym odkryciem. Podobnie jak żadna rewelacja (na świecie) nie są już dźwięki magnetowidy, technika rejestracji i obsługi sprzętu video. Świat rozumiał, że video jest na stałe zdominowane w obyczajowości ludzkiej, a niektórzy zaczęli także, iż jest to wcale intratny interes. My, jak zwykle, jesteśmy w tej branży jeszcze w lesie, bo doprawdy rozprzestrzeniająca się sieć klubów video trudno jeszcze nazwać rewolucją w naszym systemie komunikacji.

Poza klubami działa w Polsce spora rzesza prywatnych posiadaczy sprzętu odtwarzającego videokasety i wiele się ostatnio mówi o kwestiach praw autorskich z tym związanych. To jest jednak przede wszystkim zmar-twienie ZAIKS-u. Na marginesie można tu dodać, iż powstawała w Polsce całkiem nowa profesja, czyli tzw. "klopacze". Jest to człowiek parający się tłumaczeniem ścieżki dźwiękowej na żywo, podczas oglądania zarejestrowanego programu. Warto chyba pomyśleć co z tego wszystkiego wynika dla współczesnych Polaków i to pomyśleć teraz — zanim okaże się, że znów spóźniliśmy się o całą epokę.

Technika video daje kolosalne możliwości edukacyjne. To już nie jest jednorazowy program telewizyjny, do którego po emisji nie sposób wrócić. To jest

szansa na wielokrotne powtórzenie i pokazanie rzeczy istotnych, więc tym samym może sposób na utrwalanie wiedzy. Kiedy to wszakże nastąpi — trudno przewidzieć, bo chwilowo nasze szkolnictwo tablicą i kredą stoi. Biblioteki zawierające kasety video to oczywiście przyszłość, ale wedle spekulacji znawców i podglądania osiągnięć światowych to już niedługo będzie konieczność.

Oczywiście zaraz ktoś powie co z tego, że konieczność skoro wymaga nakładów i to ogromnych. Zgoda, ale przecież już produkujemy magnetowidy MTV-50. Na razie w ilości 500 sztuk rocznie i z przeznaczeniem dla różnych instytucji. Planowana jest wszakże na rok 1990 masowa produkcja tej aparatury w koprodukcji z Jugosławią. Jeśli dojdzie to do skutku, to musimy sobie zdać sprawę z konsekwencji, jakie nas czekają. Celowo piszę — nas — gdyż to w istocie dotyczy wszystkich.

Inwazja — jak to się brzydko zwykle mawia — video to na początek zmiany w programowaniu oświaty i kultury. Inne, go nagle nabiera słowo — upowszechnienie — które obecnie najczęściej występuje obok słowa kultura. Magnetowid w domu to znaczy także dowolność w wyborze nie tylko formy zapisu komunikatu, ale i treści, bo chyba nikt zdrowo myślący nie sądzi, że można objąć kontrolą prywatne seanse przy magnetowidzie. Czy ktoś może dziś zarezyt, że przepływ informacji w systemie video będzie mógł być zgodny z oczeki-

waniami, a nawet żadaniami planistów kultury i oświaty?

Za nadciągającą falą tej techniki idą także — i to jest chyba najistotniejsze — zmiany w naszej obyczajowości. Jak wówczas będzie wyglądała sprawa recepcji teatru czy filmu, nie mówiąc już o koncertach? Jeśli dziś mamy wyraźne i dotkliwe klopoty z widownią w teatrach, czy na seansach filmowych, to co się stanie wówczas, gdy każdy film czy koncert — powtarzamy każdy, bo tylko cena zdecydowanie — będzie można mieć na wyciągnięcie ręki bez ruszania się z domu? Choć może właśnie wtedy kontakt z żywym człowiekiem-artystą urośnie w cenę?

DZIS możemy jeszcze na ten temat spekulować. Możemy przez wydukać, oceniać pasywa i aktywa. Z jednej strony korzyści dla kultury narodowej płynące z możliwości tej cud-techniki są oczywiste i biorąc pod uwagę nawet tylko doświadczenia krajów sąsiednich nie można ich lekceważyć. To jednak, że nowy system komunikacji niesie wiele zagrożeń, jest równie oczywiste. Prawdopodobnie przy rozważaniu polityce w tej dziedzinie i rozsądnym planowaniu jej wykorzystaniu, wielu niebezpieczeństw da się uniknąć. Ale trzeba o tym myśleć już dziś, bo przybliżona liczba stu tysięcy istniejących magnetowidów w Polsce dziś może oznaczać „aż tyle”, a jutro „tylko tyle”. W obu przypadkach nie powinniśmy się dać zaskoczyć.

Jacek STRZEMŻAŁSKI

„Chrześniak”

W ZESPOLE filmowym „Muzjon” powstaje nowy film o robotycznym tytule „Chrześniak”. Scenariusz do niego napisał Jerzy Janicki, reżyserem jest Henryk Bieleski. Główne role grają w nim: Maciej Góral, Franciszek Pieczka, Leon Niemczyk, Jerzy Michotek, Gustaw Lutkiewicz, Emilia Krakowska i Jacek Sobala.

Jest to film o tematyce współczesnej, którego akcja dzieje się w małym miasteczku „Grzybów” na terenie Polski północnej, w okolicach Elbląga. Jego fabuła są problemy dorastającej młodzieży i odwieczny dramat konfliktów wynikających z zniknięcia się jej ze światem dorosłych.

CAF — W. Rozmysłowicz

Co i dlaczego czytamy?

Kłopot z rekordem

OD TRZECH lat rośnie liczba wydawnictw w Polsce książek. Po gwałtownym spadku w ich produkcji w 1981 roku nastąpił gwałtowny wzrost: w 1982 roku wydaliśmy nie tylko prawie 45 mln egzemplarzy książek więcej niż w 1981 roku, ale też znacznie więcej niż w latach 1970, 1975, 1980. Znalazła natomiast liczba wydanych tytułów. W tym samym 1982 roku było ich mniej niż w kryzysowym 1981, o dużo mniej niż w latach poprzednich 1970 czy 1975 1980. Oficjalnych danych statystycznych odnoszących się do lat 1983 i 1984 jeszcze nie mamy. Jeżeli jednak ten trend utrzyma się, to naszemu entuzjazmowi wywołanemu wyprodukowaniem w 1984 roku rekordowej liczby 220 mln egzemplarzy może towarzyszyć powien niepokój. Wszak to, ile i co czytamy, zależy

dużym stopniu od tego, jaki wybór tytułów znajdujemy w księgarniach i bibliotekach. Gdyby potrzeby czytelników były dzisiaj te same co dawniej, przy zmniejszonej liczbie tytułów byłoby za spokojone w mniejszym stopniu. A gdy nie są spokojone — wygasają. Szczególnie u ludzi o nie dość jeszcze wyrobionej potrzebie czytania.

WYSTĘPUJE i zaostroża się w ostatnich latach podział społeczeństwa na tych, którzy czytają i tych, którzy nie czytają wcale. Ta druga grupa staje się — niestety — coraz liczniejsza. Najnowsze dane dotyczące czytelnictwa pochodzą z 1978 roku. 43,1 proc. badanych oświadczyło, że ostatnią książkę przeczytali przed miesiącem, 15,5 proc., że rok i jeszcze dłużej, a 35,9 proc. oświadczyło, że książkę wcale nie czyta. Do stałych, systematycznych czytelników zaliczyć więc można 43,1 proc. badanych. Ponad 50 proc. ogółu mieszkańców kraju można uznać za czytających, choć rzadko.

W pewien sposób statystyce te uzupełnia informacja, że z bibliotek korzysta co piąty Polak, przy czym jednak połowa stanowi uczniowie zobowiązani do czytania lektur szkolnych.

Nie ma niestety aktualnych danych obrazujących charakter zainteresowań czytelników. Z żywym odbiorem literatury mamy do czynienia tylko wtedy, kiedy czytelnik wybiera książkę, która naprawdę chce przeczytać. Często też o wyborze decyduje upodobanie niż wiedza teoretyczna — literatura. Ponadto dwie trzecie badanych w 1978 roku czytelników nie wiedziało, co zawiera książki, które wypożyczyli. Sienią po nie na ślepo.

NIETRUDNO wyobrazić sobie jaką sytuację powstaje, kiedy wobec zmniejszonej liczby wydawnictw tytułów maleje szansa znalezienia pozycji odpowiadającej naszym gustom i upodobaniom. W tej sytuacji wiele osób po prostu przestaje czytać. Powstaje problem, na który warto zwrócić uwagę: rekordowe wyniki w produkcji książek, nawet milionowy nakład „Pana Tadeusza” nie zapewni nam sam w sobie rozwoju czytelnictwa. To wymaga całkiem bardzo złożonej pracy wszystkich ludzi docenających rolę książki. Nie dojdny się więc zwięźle wydacynym rekordom.

Zofia ZARACHOWICZ

Przekład: Robert Ginalski

9

Od strony wartowni doleciał nagle dźwięk klaksonu; czterech żołnierzy na ładowisku odwrócił wzrok od helikoptera, którym Graham zwiększał już obroty silnika.

Dwa jeepy, nabitte żołnierzami, pędziły w kierunku ładowiska. Z prowadzącego samochodu wystrzeliła salwa pocisków z pistoletów maszynowych. Trzej żołnierze i pilot rozbiegli się i padli na ziemię, jeepy zaś zatrzymały się obok ustawionych rzędem beczek z benzyną jakieś sto metrów od helikoptera. Graham tymczasem szarpnął wściekle za dźwignię otwierającą zawór przepustnicy.

W kierunku helikoptera wystartowała następna seria pocisków. Kule przebiły blachę śmigłowca; jedna z nich drągnęła Grahama w ramię, ale nawet nie poczuł bólu. Helikopter miał właśnie wznieść się w powietrze, gdy zabrzmiła trzecia salwa. Graham zaklął starczyście. Otworzył neseser i wyciągnął ciężki, toporny pistolet maszynowy Schmessa.

Oślepiiony potężnymi reflektorami, z trudem rozpoznawał oba pojazdy. Wybrał łatwiejszy cel.

Rozległ się głośny grzmot eksplodujących beczek benzyny. Żołnierze, ukryci bezpiecznie za osłoną jeepów, nie odnieśli obrażeń, ale w żaden sposób nie mogli już powstrzymać Grahama.

Korzystając z osłony gęstego dymu, helikopter wzbił się w powietrze, unosząc fałszywego generała i czterech rozmownych, lecz w pełni sprawnego Lap-lasery. Zyczeniem Smitha stało się zadość.

Żołnierze zasypywali oddalający się śmigłowca gradem pocisków, dając upust wściekłości. Po chwili dowódca, zrezygnowany, rozkazał przerwać ogień.

Do ciężkiej cholery, kapitanie, co to za facet? — zapytał sierżant.

— Diabli go wiedzą, ale na pewno nie generał Brick, bo właśnie rozmawiałem z nim w klubie — odparł kapitan ze znużeniem. — Ktoś ukradł jego mundur, a że nie zrobił tego ordynans generała, więc pewnie to ten skurwysyn. — Nalożył czapkę na głowę, podpalił się pod boki i zagwiżdzał przez zaciśnięte zęby. — Macie pojście, co tu będzie za burdel, jak się góra dowie, że straciliśmy ich ulubioną zabawkę... i to nie jedną, a wszystkie cztery? O Chryste! — Potrząsnął głową z podziwem. — Nie wiem, kim jest ten facet, ale jedno trzeba mu przyznać: załatwił to bez pudła.

Wojskowym nigdy nie udało się zidentyfikować Grahama. Ślad po BMW urwał się nagle, a Graham nigdzie nie zostawił odcisków palców. Ubranie, które porzucił, nie mia-

10

ło żadnych znaków rozpoznawczych, a zresztą i tak zostało kupione w jednym z wielkich domów towarowych. Z braku jakichkolwiek śladów można by wnosić, że Mike Graham był duchem. Albo zjawą.

Mike leciał tymczasem przez jakieś piętnaście minut na wschód, z góry ustaloną trasą. Następnie szedł na niższą wysokość i przelatując nad wierzchołkami drzew, wpatrywał się w ziemię.

Wkrótce dostrzegł w ciemnościach mrugające światelko. Włączył reflektory do ładowania — w odpowiedzi rozbiły się trzy pary światel samochodowych.

Mike wyładował szybko i sprawnie. Na pustym polu czekały na niego trzy pojazdy: wielki czarny Citroen, volkswagen i niewielka, lecz solidna furgonetka. Kiedy Graham dobiegł do Citroena, szofer w libelii bezseleśnie opuścił szybę.

— Przywiózł je pan? — zapytał kierowca.

— Uhm — potwierdził Mike.

— Znakomicie — skwitował szofer wziewie. Mówił gardłowym głosem, po niemiecku. Z sąsiedniego siedzenia wzięł luźno związany tobołek i neseser z miękkiej matowej skóry, i podał je Grahamowi.

— Ubranie, pański rozmiar — mruknął. — W walizce ma pan pieniądze i kluczyki do volkswagena. O lasery nich się pan nie martwi, sami je przeladujemy do furgonetki. Nawigujemy z panem kontakt, jak tylko przystąpimy do drugiego etapu operacji. A teraz niech pan zniknie.

Graham otworzył neseser i uniósł brwi ze zdumienia na widok grubych paczek dolarów amerykańskich o niskich nominalach.

— No, no — mruknął. — Piękne dzięki.

Szofer skinął głową.

Mike, za plecami kierowcy, spróbował przyrzeć się mężczyźnie na tylnym siedzeniu Citroena, lecz przegrada z przydymionego szkła zasłaniała mu widok. Szybko samochodowi też były przydymione. Mężczyzna na tylnym siedzeniu nie odezwał się ani słowem; siedział skulony, w obszernym płaszczu i kapeluszu opuszczonym nisko na oczy.

— Panu też dzięki — powiedział Graham radośnie. Tajemniczy mężczyzna nie odpowiedział; dalej siedział bez ruchu. Mike zrezygnował z dalszych prób nawiązania z nim kontaktu i oddał się, pogwiżdżając.

Szofer odwrócił się i opuścił przegródę.

— Przenieś lasery do furgonetki i zawoź je do magazynu, proszę pana — odezwał się z szacunkiem.

— Wieć do roboty — warknął Smith. — Ja wezmę Citroena; spotkamy się w hotelu. Tylko nie zrób jakiegos

głupiego błędu. Graham nie zrobił; jest dobry.

(cdn)

Temat bumerang — „Wars”

Wszyscy marzną oprócz konduktora

„WARS” — będący dysponentem wagonów sygnalizacyjnych i tutejsze — jest ostatnio obiektem wielu skarg zmarnotrawionych pasażerów, którym przyszło korzystać z usług tej firmy. Podróżując w minioną sobotę do Warszawy wagonem sygnalizacyjnym nr 2 obserwowałem pracę konduktora, który w ramach swoich obowiązków powinien zaapewnić podróżnym ciepło w przedziałach. Podczas gdy na stacji w Szczecinie inne wagony były już ogrzewane, w „moim” panował dotkliwy mróz. Nie było takiego zimna w przedziale konduktora, który ogrzewał go za pomocą ku-

chenki gazowej. Dopiero gdy pociąg wyruszył na trasę, pracownik „Warsu” przystąpił do palenia w piecu, lecz widocznie szybko się tym zmęczzył, bo usnął snem ciężkim, który zapewne trwał dość długo. Świadczymy o tym pełno śniegu na korytarzu, który dostał się przez otwarte całą noc okno. Gdyby tak konduktor spostrzegł śnieg — zapewne okno by zamknął. A może mu się nie chciało?

Uważam, że nie można mieć nadziei na poprawę warunków podróżowania (a robi się takowa przy okazji podwyżek cen biletów), dopóki niektórzy pracownicy PKP i „Warsu” nie zaczną solidnie wykonywać powierzonych im obowiązków. Praca w charakterze konduktora „Warsu” jest widocznie atrakcyjna, skoro wykonują ją ludzie po studiach. Należałoby chyba z niektórymi niesolidnymi pracownikami rozwiązać umowy, a na ich miejsce przyjąć ludzi rzetelnych i gwarantujących solidną jakość pracy. Zbyt wielu zatrudnia się ludzi bimbających sobie z obowiązków, a jednocześnie oczekujących na awans jakim jest praca na trasach zagranicznych.

(MK)

Kapce — co to takiego?

JESLI ktoś nie wie — może zobaczyć. Na wystawie „Capelli” przy pl. Zwycięstwa stoja ostatnio najprawdziwsze, zakapłańskie kapce czyli solidne skórzane buty z grubymi, filcowymi cholewkami, zapinane z tyłu na sprzączki. W latach czterdziestych kapce oznaczały sznyt i elegancję. Noszone były przez mieszczan, którzy miast tak chętnie, jak dziś wkładać się w grube pikowane butki z cholewkami z impregnowanej tkaniny.

Dziś pocztowe kapce — nierzadko coś rodem ze skansenu — tylko na wystawie „Capelli” wydają się być na właściwym miejscu. Chociaż gwoli uściślenia informacji dodać trzeba, iż cenę mają jak najbardziej idącą z duchem czasu: 1350 zł. (mg)

Znaleziono

W REDAKCJI „Kurier” w pokoju nr 66 odebrać można znalezioną w tramwaju nr 7 siatkę w której są okulary leżnicze oraz dokumenty Tadeusza Strony i Ryszarda Skrobasa.

Przyblikał się nies podobny do teriera, złotobrazowy z obciętym ogonem. Wiadomość tel. 226-891 po godzinie 18.

Notatnik szczeciński

● ODDZIAŁ Wojewódzkiego Chrześcijańskiego Stowarzyszenia Społecznego przy al. Jedności Narodowej 42 zaprasza na spotkanie z Weroniką Dowlasz, twórczynią rodzinnych domów dziecka i Laureatką Orderu Źmieszchu — dziś o godz. 17. Wstęp wolny.

● WDK Zamek informuje, że w czwartek o godz. 17 w Sali Światoborczyków odbędzie się zebranie organizacyjne „Klubu Dłapanow” na które zaprasza foto i fonomatorów, zainteresowanych tworzeniem i prezentacją udźwiękowionych zestawów przekroczy.

● W czwartek o godz. 17 odbędzie się koncert karnawałowy w wykonaniu uczniów SOM nr 2. Stow. wstępnie Małankowskiego koncert odbędzie się w Klubie WPHW „Piwnica” przy al. Niepodległości 19.

Społecznicy z ORMO

Działają dla dobra wszystkich

SKRZYŻOWANIE ul. Struga z ul. Batalionów Chłopskich. Tu czwórka mężczyzn w białoczerwonych opaskach z napisem „ORMO” zatrzymuje do kontroli samochody. Choć jest późne popołudnie, a zmierzch zapadnie lada chwila — inspektorzy ds. ruchu drogowego zaczynają dopiero swą społeczną służbę.

JEST ich wielu w Szczecinie — ludzie, którzy tworzą Ochotniczą Rezerwę Milicji Obywatelskiej, którym nie są obojętne fakty, iż zapóźniony przechodzień został napadnięty, a nieodpowiedzialny pijak wraca z imieniem swym samochodem. Poświęcają prywatny czas na patrolowanie ulic, zaglądają w ciemne zaułki i do barów — „mordowni”. „Ormowcy” chcą być aktywni w zwalczaniu zjawisk niepokojących nas wszystkich.

Tak się składa, że już od kilku lat szczególnie dobrze działają członkowie ORMO z prawobrzeżnego Szczecina. Jest to rejon V Komendatu MO.

— Ormowcy z naszego terenu to ludzie, na których można liczyć — stwierdza zca komendanta komendatu kpt. Franciszek Stabrawa. — W 7 placówkach zakładowych i 4 terenowych skupionych jest 225 członków. Są oni aktywni także i w innych dziedzinach życia społecznego. Wielu ormowców to działacze PRON, inni pracują w samorządach mieszkaniowych. Ich współpracą z funkcjonariuszami MO układa się wzorowo. Wspomagają nas w tak potrzebnych służbach nocnych, kiedy trzeba stawiają się na akcje z własnymi samochodami.

Wczorajszego popołudnia, w godzinach od 14 do 22 kolejne działania ormowskie. Na ul. Wyszli inspektorzy ds. ruchu drogowego, dyżurni stacjonarne placówki. Z panem Ryszardem Kostkiem — członkiem Miejskiego Stowarzyszenia ORMO oraz st. chorążym Stanisławem Skórą z RUSW udajemy się na objazd posterunków. Jest już ciemno, a temperatura powie-

trza spada poniżej minus 10 st. Celsjusza.

U zbiegu ul. Struga i ul. Batalionów Chłopskich pierwsza bulwersująca wiadomość. Społeczny inspektor ds. ruchu Zdzisław Clarkowski zatrzyma kilkanaście minut temu „Wolę” (nr rej. SZC 0024). Podczas rutynowej kontroli okazało się, iż kierowca nie posiada dowodu rejestracyjnego wozu, zaś siedzenia auta załadowane są skrzyżnikami z zawartością ok. 300 kg marmolady. Skąd ten ładunek? Zmotoryzowany nie umiał wyjaśnić.

Na skrzyżowaniu jest znak „Stop”. Właśnie ormowcy mają okazję zatrzymać „Piata taxi” (SZU 4314), który przejechał obok ośmiokątnej tablicy nawet nie zwalniając.

Placówka ORMO w zakładach „Chemiteks-Wiskord” należy do najstarszych w Szczecinie. I może dlatego zastępuje tu na dyżurze sporo weteranów tej społecznej pracy. Jednym z nich jest pan Leopold Świątek, Komendant placówki Józef Chrzanowski snuje wspominki. Ormowcy mają bowiem na swym koncie wykrycie kilku poważnych przestępstw. Oni to własnoręcznie złapali włamywacza, który ułowił przez otwór wyloty w ścianie wyniesie kiermaszowe towary z zakładowego klubu. Oni także „przechwycili” przemytników stojących pod Włochowką, Rajstopę, torby reklamówki i wydawnictwa pornograficzne wypełniali zatrzymanym w pościgu samochód osobowy po sam dach.

— Tu w Żydowcach nastawiamy się głównie na profilaktykę — wyjaśnia pan Józef

Chrzanowski. — Gdy tylko wyjdziemy na ulicę, nie dzieje się nic niepokojącego.

Za kinem w Żydowcach, na poboczu drogi następuje grupa ormowców. To społeczni inspektorzy ds. ruchu drogowego działający wspólnie z tutejszym dzielnicowym — st. sierżantem Adamem Wawrzolą.

— Jest zimno, ale przyjąć trzeba — mówi pan Edmund Szubert. — Muszę powiedzieć, że jakkolwiek ludzie różnie reagują na kontrolę samochodu i dokumentów, można generalnie wyuczyć zrozumienie dla naszej służby. Działamy przecież dla dobra nas wszystkich eliminując z ruchu niesprawne pojazdy, a także pijaków siadających za kierownicą. Przed chwilą odwołaliśmy natomiast do komisariatu kompletnie zamrozonego alkoholowego mieszanka Zabawa. Siedzi on, zataczając się, gubiąc po drodze spodnie... Przy dzisiejszej temperaturze takie „wyuczyn” mogą skończyć się za marzeniem na śmierć.

Podobnie na ul. Hangarowej dwaj członkowie ORMO pełnią służbę wraz z dzielnicowym ze Stłonecznego st. kapralem Sławomirem Łuczakiem. Dobrze już podmarzli, ale do końca działań jeszcze dwie godziny.

— Robi się ślisko, a sama nasza obecność na drodze działa „uspokajająco” na kierowców — mówią.

W czasie gdy nasz reporter dokonywał rekonesansu po prawobrzeżu — w całym mieście pełno dyżur 80 społeczników spod znaku ORMO. Skontrolowali oni w tym czasie 223 pojazdy, ujawnili 50 wykroczeń a dwa z nich okazały się na tyle poważne, iż sprawę trzeba było przekazać kolegium. Udzielono również 38 pouczeń. A wszystko po to, abyśmy mogli czuć się bezpiecznie na ulicach naszego miasta. Na zjawisko wzmagającej się przestępczości można bowiem utyskiwać, ale jeszcze lepiej próbować się mu przeciwstawić. (mor)

„Chcę, by ludzie byli zadowoleni...”

Fachowiec z prawdziwego zdarzenia

DUŻY pawilon usługowo-handlowy „Domos” w Dąbiu. Tu działa serwis radio-telewizyjny WPHW, zaś jednym z naj-

starszych jego pracowników jest pan Henryk Kuśmerek.

— W usługach RTV pracuję już od 1961 roku. Najpierw w ZURIT przy al. Niepodległości

później w WPHW przy ul. Wielkiej a dziś jestem tutaj.

— W Dąbiu.

— Czemu upodobał pan sobie pracę akurat tutaj — na prawobrzeżu? Mieszka pan przecież na Pomorzanach.

— No tak, jakos się tak ułożyło.

— Już w zakładzie na ul. Wielkiej przyjmowałem zlecenia na naprawy domowe w Dąbiu, Podjuchach, Jezierzach itd. Polubiłem tutejszych ludzi, a i klienci z tych dzielnic mnie znają. Często wiedzą o zakładzie i proszą aby koniecznie przyjechał technik nr 58... Czasami aż dziwie się takiemu zaufaniu. Przychodzą do domu klienta i zastają jedynie dzieci, a na telewizorze pieniądze. Ile trzeba za naprawę, tyle mam sobie sam odliczyć.

Pan Henryk Kuśmerek znany jest dość szeroko ze swej uczciwości i rzetelności. To sławy fachowiec, który znajduje satysfakcję w należytej wykonanej robocie i wdzięczności klientów. Telewizory czarnobiałe ma, jak to się mówi, w

„małym paluszku”, zaś od 1,5 roku specjalizuje się w naprawie odborników telewizji kolorowej. Już sam fakt, że pan Henryk zajmuje się naprawami domowymi świadczy o jego umiejętnościach. Naprawić skomplikowany aparat, dysponując jedynie najprostszyimi, przenośnymi przyrządami... Tu trzeba być dobrym elektronikiem.

— Czasami zdarzają mi się także naprawy ciężkie, ze „złotymi” usterkami. Szuka się przez cały dzień wady, niby wszystko jest już w porządku a tu nagle jutro — znów telewizor nie działa jak trzeba. No, ale trudno. Aparat trzeba mimo wszystko naprawić. Chęć by ludzie byli zadowoleni.

Zaloga w naszym zakładzie usługowym to ludzie młodzi, lecz przy tym pracowici i zdolni. Tu nie wystarczy przecież sama wiedza. Elektronicznie trzeba „czuć” i lubić. To musi być hobby. W przeciwnym razie nowe konstrukcje dość szybko wyprzedzą poziom naszej wiedzy. Czy zamierzam gdzie indziej pracować? Na pewno nie. Tu, w Dąbiu, mamy bardzo dobre warunki w zakładzie. Zresztą bywa tu także mój syn który także zainteresował się elektroniką. Na razie studiuje on na Wydziale Elektrycznym Politechniki Szczecińskiej. (mor)

Foto: Z. Jodkowski

Juro w Zamku

Spotkanie pamiętnikarzy

JUTRO (14 bm) o godz. 16.30 odbędzie się w Sali Harcowa I w Zamku Książąt Pomorskich spotkanie Klubu Pamiętnikarzy działającego pod patronatem szczecińskiego Towarzystwa Kultury. W programie wykład dra Hordana Frankiewicza nt. „Działalność polonijna na Pomorzu Zachodnim w XIX i XX wieku.”

Kronika wypadków

W CZORAJ ok. godz. 13.50 na trasie T-81 między Kobylanką a Płonią samochód „Nysa” nr SZA 529P kierowany przez Jerzego B. zjechał na lewe pobocze i wpadł do rowu. Bezpośrednią przyczyną wypadku było zwanie w instalacji elektrycznej pojazdu, od którego zapaliła się kabina kierowcy. Jerzy B. z obrażeniami ciała został przewieziony do szpitala.

ZAPROSZENIE ogłosił przez nieznanych sprawców było przyczyną zapalenia się kabla elektrycznego w kanale kaulowym. Pożar miał miejsce wczoraj ok. godz. 11 na ul. 28 Kwietnia. Straty wyniosły 30 tys. zł.

NA ul. Spiskiej w kotłowni należącej do szczecińskiego „Elektromontażu” spaliło się 16 m kw. dachu. Przyczyną była błędność osób dorosłych. Straty w tym wypadku wyniosły 20 tys. zł. (wg)